

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 13216

София, 11/05/2014

Върховният административен съд на Република България - Второ отделение, в закрито заседание на трети ноември две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛЯ КОСТОВА

ЧЛЕНОВЕ: ГАЛИНА СОЛАКОВА

ЕМИЛИЯ КАБУРОВА

при секретар
на прокурора

и с участието
изслуша
докладването

от съдията ЕМИЛИЯ КАБУРОВА
по адм. дело № 13777/2014. 📄

Производството е образувано по жалба на Екологично сдружение "За земята", чрез представляващите сдружението председатели на УС - Ивайло Попов и Тодор Тодоров, против Разрешение за строеж № РС-49/31.07.2014 г. на министъра на регионалното развитие, с което на "Южен Поток България" АД се разрешава да извърши предвидените строителни и монтажни работи в съответствие с одобрените технически проекти, за обект "Преносен газопровод "Южен поток" на територията на България за: подобект I "Приемен терминал " Паша дере" и компресорна станция "Варна" и подобект II "Път към приеман терминал" с местонахождение: землището на гр. Варна, имоти с идентификатори по кадастрална карта: 10135.5103.459, 10135.5103.466, 10135.5103.481, 10135.5103.470, 10135.5103.460, 10135.5103.461, 10135.5103.468, 10135.5103.483, 10135.5103.464 , 10135.5103.478.

При извършената служебна проверка за допустимост на подадената жалба срещу разрешението за строеж, Върховният административен съд, второ отделение, намира същата за процесуално недопустима, поради следното:

Правна легитимация за защита на интересите си като жалбоподатели имат лицата, засегнати от разпоредителната част на акта. Ако жалбоподателят не е засегнат от диспозитивната част на акта, за него не е налице правен интерес от обжалване. Правният интерес е абсолютно необходима процесуална предпоставка за допустимостта на съдебно обжалване и за него съдът следи служебно. Интерес от съдебно обжалване притежават само онези лица, по отношение на които актът нарушава техни права или законни интереси. В случая се касае за нов строеж и кръгът на заинтересованите лица, тоест на лицата, имащ правен интерес от обжалване е законово определен в разпоредбата на чл. 149, ал. 2, т. 1 ЗУТ. Според цитираната новела в случаите на нов строеж, пристрояване или надстрояване на заварен строеж заинтересовани лица са: възложителят, собствениците и носителите на ограничени вещни права в поземления имот, лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон, а в случаите на строежи в квартали и имоти по чл. 22, ал. 1 - възложителят и собственикът на земята. Жалбоподателят не притежава качеството на възложител, нито въвежда

твърдения за собственически или ограничени вещни права върху имотите, обхванати от оспореното разрешение за строеж. Липсата на качеството на заинтересована страна по смисъла на чл. 149, ал. 2, т. 1 ЗУТ елиминира правния интерес от обжалване и е пречка да се осъществи валидно това процесуално правомощие.

Неоснователно Сдружението обосновава правния си интерес, като "засегната общественост" по смисъла на чл.2 §5 от Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда /т.нар.Орхуска конвенция/ и §1, т.25 от ДР на ЗООС.Понятието "засегната общественост" по смисъла на §1, т.25, вр.к т.24 от ДР на ЗООС е различно от понятието "заинтересовани лица" по чл.149, ал.2, т.1-3 от ЗУТ и по чл.147, ал.1 от АПК. Сдружението, доколкото отговаря на това понятие по ЗООС, може да оспорва решението на министъра на околната среда и водите по оценка на въздействието на околната среда /ОВОС/, по аргумент от чл.99, ал.6 от ЗООС, но не и разрешението за строеж, по отношение на което не се явява заинтересовано лице.

Орхуската конвенция е ратифицирана от РБ със закон, обн.Д.в. бр.91/14.10.2003 г., поради което е част от вътрешното ни право.Това обаче не обуславя безкритичното и автоматично признаване правото на съдебно оспорване на всеки субект, който се позовава на нея., тъй като преценката е предоставена на националния съд, който следва да разтълкува във възможно най-голяма степен относимите процесуални правила, за да се приведе административното или съдебното производство в съответствие с целта на чл.9, ал.3 от Конвенцията, за да се осигури на съответната организация / в случая сдружение/ възможността да оспори пред съд административното решение, което може да противоречи на правото на Европейския съюз в областта на околната среда / Решение на СЕС от 11.03.2011 г. по дело С-240 /09/. Основният, решаващ елемент при тази преценка, е вида на оспорения административен акт и има ли той решаващо значение в областта на екологията.

В производството по одобряване на ПУП и издаване на РС въз основа на него, акта, който е с решаващо значение за околната среда, е този постановен по реда на чл.82 и сл. от ЗООС - решение по ОВОС, в процедурата по одобряване на ПУП, което решение подлежи на самостоятелен съдебен контрол пред съда като административен акт, при приложимост на чл.9, ал.2 и 3 от **Орхуската** конвенция, но не и оспореното разрешение за строеж.

По изложените съображения жалбата се явява недопустима и следва да се остави без разглеждане, а образуваното по нея производство подлежи на прекратяване.

Водим от горното и на основание чл.159, т.4 от АПК, Върховният административен съд, второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Екологично сдружение "За земята", чрез представляващите сдружението председатели на УС - Ивайло Попов и Тодор Тодоров, против Разрешение за строеж № РС-49/31.07.2014 г. на министъра на регионалното развитие.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.дело №13777/2014 г. на Върховен административен съд.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред петчленен състав на Върховния административен съд, в 7-дневен срок от съобщаването му.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Галя Костова

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Галина Солакова

/п/ Емилия Кабурова

Е.К.